

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1470/21
6.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Благоћић, адвокат из Београда, Студентски трг 8, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владан Јевтић, адвокат из Београда, Краљице Наталије 23а/11, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 15243/16 од 8.9.2020. године, након закључене главне расправе одржане дана 6.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 15243/16 од 8.9.2020. године.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца АА из ... и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ из ..., да тужиоцу по основу изведених радова на кући у ... у ..., исплати износ од 8.497,82 евра, са затезном каматом по стопи Европске централне банке почев од 25.6.2004. године године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи предвиђеној Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени ББ из ..., да тужиоцу АА из ..., накнади трошкове парничног поступка у износу од 484.875,00 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ББ из ..., за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15243/16 од 8.9.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени ББ, да тужиоцу АА на име дуга по основу изведених радова на кући у ... у ул. ..., исплати износ од 8.497,82 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од 25.6.2004. године до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 442.125,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, из свих разлога прописаних чланом 373. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у границама законских овлашћења у смислу члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду оценио је да је жалба туженог основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац у својству извођача и тужени у својству инвеститора су 1.7.2003. године закључили уговор којим се тужилац обавезао да на кући туженог у ... у ..., изведе грађевинске радове. Рекапитулацијом из маја 2004. године коју је потписао тужени, утврђена је укупна вредност радова по уговору од 1.7.2003. године у износу од 44.802,18 евра. Наручилац посла је у уговореном року исплатио извођачу радова 27.250,00 евра, а извођач радова по окончаним обрачунима потражује од наручиоца 17.552,18 евра. Због кашњења радова од стране извођача наручилац трпи штету од 5.000,00 евра месечно, укупно 25.000,00 евра и по основу претрпљене штете, наручилац потражује од извођача радова 7.447,82 евра. Уговор од 1.7.2003. године је раскинут пре завршетка свих радова и тужени је ангажовао тужиочевог брата ВВ ради завршетка радова коме је исплатио 17.690,00 евра. Прихватио је рекапитулацију из маја 2004. године и коначни обрачун изведених радова и обрачун накнадних и непредвиђених радова на основу којих је састављена рекапитулација потписана од стране туженог, имајући у виду да је на рочиштима 12.11.2004. и 02.02.2005. године учињена неспорном, те да тужени није доставио ниједан доказ за своје наводе да тужилац није извршио радове у обиму и вредности наведеним у рекапитулацији. На основу налаза и мишљења Градског завода за вештачење од 07.11.2019. године утврђено је да су врста, количина и вредност радова описаних у табели у висини од 4.299.562,51 динара, односно 36.586,51 евра. Из допунског налаза и мишљења Градског завода за вештачење од 4.2.2020. године датог по примедбама туженог вредност изведених грађевинско занатских радова и радова на инсталацијама према ценама које су важиле у време извођења радова износи 29.916,92 евра, односно 3.518.528,96 динара према средњем курсу НБС од 4.6.2020. године, те да радови описани на позицијама 28 и 29 изводе у току малтерисања, радови описани на позицијама 57, 59 и 62 су радови на помоћним објектима и изводе се након малтерисања на истим, радови описани на позицијама 56, 65, 66, 67 и 68 су радови на фасади главног објекта и изводе се након малтерисања истог, да је уобичајено да се иста врста радова на свим објектима изводи у истом периоду у фази изградње, ради економичности. Укупна вредност изведених радова према ценама које су важиле у време извођења радова износи 5.830,90 евра односно 685.772,15 динара. Суд је прихватио налаз и мишљење Градског завода за вештачење од 7.11.2019. године у делу ком је сагласан са допуном налаза и мишљења од 12.06.2020. године, који је прихватио

као стручан, јасан и дат по правилима струке.

Полазећи од утврђеног да вредност радова које је извршио тужилац на објекту туженог износи укупно 35.747,82 евра и да је тужени исплатио 27.250,00 евра, првостепени суд је закључио да је тужени остао дужан тужиоцу 8.497,82 евра и применом члана 17. Закона о облигационим односима обавезао туженог да тужиоцу исплати наведени износ, са законском затезном каматом почев од подношења тужбе у смислу члана 277. истог закона.

Одлучујући о изјављеној жалби, Апелациони суд је оценио да је у проведеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју жалба туженог основано указује и која је од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде. Наведена битна повреда огледа се у томе што изрека побијане пресуде противречи разлозима пресуде у делу утврђене висине дуга туженог на основу налаза и мишљења Градског завода за вештачење, а у образложењу нису дати разлози о свим битним чињеницама, а они који су дати су нејасни и противречни садржини изведених доказа, па је стога другостепени суд, имајући у виду да је у овој парници првостепена пресуда једанпут била укинута, усвојио жалбу туженог и укинуо првостепену пресуду, одлучујући као у ставу првом изреке ове пресуде.

Апелациони суд у Београду је заказао и одржао главну расправу на којој су поновљени докази које је првостепени суд извео и оцењени у смислу одредбе члана 8. ЗПП, имајући у виду чињенице које међу странкама нису биле спорне, да су парничне странке у марту 2003. године закључиле усмени уговор којим се тужилац обавезао да на кући туженог изведе радове на обијању постојеће и изради нове фасаде, да је тужилац уведен у посао у мају 2003. године када је започео радове и да су странке уочиле да на зидовима има влаге коју је требало отклонити пре постављања нове фасаде. Тужени као инвеститор се одлучио да се влага отклони израдом дренаже изолације и да се због тога сруше препреке у дворишту, степенице, тротоари и жардињере, те да се изолација озиди и да се након тога уради ново степениште и нови тротоари. Тужилац, као извођач радова, је прихватио да изведе радове на рушењу препрека, копању канала и изради изолације, које радње су морале бити изведене пре фасаде, због чега је морала бити уклоњена скела. Парничне странке су 1.7.2003. године закључиле писани уговор којим се тужилац обавезао да изведе радове на поправци куће до 1.11.2003. године, с тим да уговором није опредељена врста, количина и вредност радова.

Међу странкама је било спорно да ли се утврђени рок назначен у уговору од 1.7.2003. године односи на све до тада наручене радове или само на првобитно планиране фасадерске радове, јер је тужилац тврдио да за накнадне радове није предвиђен рок, док је тужени тврдио да се рок односио на све радове и да су после закључења уговора, накнадно наручене само 4 позиције и то хидроизолација на дужини од 15 метара, копање канала за расвету, израда зида габарита 50 x 45 и замена црепа на крову.

Према рекапитулацији - окончаном обрачуњу изведених радова на поправци и реконструкцији куће у ... у ..., сачињеној од стране туженог као наручиоца маја 2004. године, тачком 1 опредељена је вредност уговорених радова од 44.802,18 еура која обухвата радове по основном предрачуњу од 11.328,49 евра, додатном предрачуњу од 6.289,86 евра и накнадном предрачуњу од 27.183,83 евра, тачком 2 да је наручилац

посла у уговореном року исплатио извођачу радова 27.250,00 евра, тачком 3 да извођач радова по окончаним обрачунима потражује од наручиоца 17.552,18 евра, тачком 4 да је извођач радова преузео обавезу да радове обави најкасније до 01.11.2003. године, које радове није обавио у договореном року и пролонгирао радове за 5 месеци и да због кашњења радова од стране извођача наручилац трпи штету од 5.000,00 евра месечно, укупно 25.000,00 евра (тачком 5) и да према подацима из тачака 3,4 и 5 узимајући у обзир вредност изведених радова и износ претрпљене штете, наручилац потражује од извођача радова 7.447,82 евра.

Наручилац радова, тужени је изјавио да раскида уговор и тужилац је раскид прихватио децембра 2003. године када је напустио градилиште. Странке по раскиду уговора нису заједнички сачиниле попис и обрачун изведених и неизведених радова. Није спорно међу странкама да је радове до маја 2004. године завршио тужиочев брат ВВ, саслушан у својству сведока и да је тужени по завршетку свих радова сачинио рекапитулацију маја 2004. године. Међу странкама је спорно да ли су рекапитулацијом обухваћени радови које је извео тужилац или сви радови, укључујући и оне које је извео сведок ВВ. На основу рекапитулације, коју је сачинио тужени као наручилац радова, наводи тужиоца као извођача радова и исказа туженог утврђено је да је тужени исплатио тужиоцу 27.250 евра. Наводе туженог да су рекапитулацијом обухваћени и радови после тужиочевог одласка са градилишта и да је сведоку ВВ који се са туженим договорио да оконча радове након одласка тужиоца са градилишта исплатио радове у вредности од 17.690,00 евра, узимајући у обзир да исплаћени износ тужиоцу од 27.250,00 и сведоку од 17.690,00 евра, укупно 44.940,00 евра одговарају вредности свих изведених радова из рекапитулације из маја 2004. године, имајући у виду исказ сведока ВВ, суд није поклатио веру у делу у коме је тврдио да је 17.000,00 евра, односно 17.690,00 евра исплатио сведоку, имајући у виду да је тужени у својим исказима био недоследан, да је учинио неспорним обрачун изведених радова који је сам сачинио маја 2004. године у погледу укупне вредности изведених радова од 44.802,15 евра и да тужилац потражује од наручиоца разлику између укупне вредности изведених радова и исплаћених радова од 17.552,18 евра, а потом је наведено оспорио, те тврдио да ништа не дугује тужиоцу када се пребију тужиочева потраживања са потраживањем туженог по основу накнаде штете и у свом исказу 31.01.2017. године тврдио да је 17.000 евра исплатио ВВ за радове које је уговорио са тужиоцем и ВВ, док је у исказу 6.10.2023. године тврдио да тужиоцу ништа не дугује и да је радове преплатио.

Суд је поклатио веру исказу тужиоца да је извео радове на објекту туженог и да је његов брат ВВ био његов подизвођач, да га је он ангажовао да изводи радове на објекту туженог до децембра 2003. године, те да је тужилац прихватио рекапитулацију из маја 2004. године сачињену од стране туженог. Наводе тужиоца потврдио је и сведок ВВ, који био изричит да је до децембра 2003. године на објекту туженог радио по налогу тужиоца и да са туженим до децембра 2004. године није уговарао радове, већ тек у пролеће 2004. године које је и извео самостално као извођач. Негирао је да је са туженим уговорио и наплатио радове у вредности од 17.690 евра и након што му је предочен попис сачињен од туженог са потписом сведока, већ да је за радове изведене после тужиочевог одласка са градилишта наплатио у вредности од од 3.000,00 до 4.000,00 евра. По становишту овог суда није логично, нити животно прихватљиво да тужени прави рекапитулацију маја 2004. године са тужиоцем за кога тврди да није извео радове, а не са сведоком ВВ, за кога тврди да је извео радове уместо тужиоца, када је он напустио градилиште. Ово посебно када се има у виду да је тужени у првостепеном поступку учинио неспорним рекапитулацију из маја 2004. године и њену

садржину, вредност и обим изведених радова на припремном рочишту, коју је потом на наредном рочишту оспорио.

Наводима туженог да је тужилац извео радове у вредности 27.250,00 евра, што му је исплаћено, а да је преостале радове у висини од 17.600,00 евра извео сведок ВВ, након што је тужилац напустио градилиште, као нови извођач и да му је то према потписаном попису трошкова и плаћено, сведок ВВ је негирао тврдећи да је дошао на градилиште у септембру 2003. године на тужиочев позив, да је са својим радницима изводио унутрашње радове, радове на крову и фасади, да је примао налоге од тужиоца, туженог и сведока ГГ, кога је сматрао надзорним органом и да су му плаћали и тужилац и тужени све до децембра 2003. године, када је све било завршено осим кулијеа и асфалта и да је те радове урадио независно од тужиоца у пролеће 2004. године, али да од туженог није наплатио 17.000 евра, већ далеко нижи износ у распону од 3.000,00 до 4.000,00 евра.

Према исказима сведока ДД, кога је за израду фасаде ангажовао тужилац, сведока ЋЋ који је за туженог изводио молерско-фарбарске радове и био на градилишту од маја 2003. године па све до завршетка радова у мају 2004. године, утврђено је да је сведок ВВ дошао на градилиште у септембру или октобру 2003. године, да је изводио радове у дворишту, на крову и да је завршио фасаду. Према наводима сведока радови на фасади су морали да се одлажу због других радова које је тужилац прихватио, те су због тога сведок и тужилац дошли у сукоб, па је сведок, када је у септембру или октобру 2003. године завршено обијање фасаде, скинуо фигуре и обрадио их у радионици, али се на градилиште више није враћао, јер је радове завршио тужиочев брат ВВ. Суд је поклатио веру саслушаним сведоцима у делу да је радове изводио тужиочев брат ВВ, имајући у виду да је то потврдио именовани сведок наводећи да је до децембра 2003. године радио за тужиоца, а радове у пролеће је изводио у договору са туженим. Суд није поклатио веру исказима сведока ДД и ЋЋ да је тужилац напустио градилиште у октобру 2003. године имајући у виду исказ сведока ВВ који се децидно изјаснио о свом односу са тужиоцем и туженим. Осим изнетог, сведоци ДД и ЋЋ се нису изјашњавали о плаћању радова, нити о томе ко је у конкретном случају уговорио радове, већ искључиво о томе ко их је изводио, што међу странкама није било спорно.

Суд није прихватио тврдње тужиоца у погледу сачињене рекапитулације из маја 2004. године да у њу нису уписани радови које је изводио сведок ВВ са својим радницима, имајући у виду обим и врсту радова опредељених у основном и допунском налазу Градског завода за вештачење. Код неспорно плаћених радова тужиоцу у износу од 27.250,00 евра и износа од 17.690,00 евра за који тужени тврди да је исплатио сведоку ВВ, који одговарају вредности радова обухваћених рекапитулацијом, што је у супротности са изјавом сведока ВВ који је тврдио да је са туженим уговорио само израду кулијеа и асфалта и то у знатно нижој вредности, па се при оваквој тврдњи сведока не може прихватити као логична и животна изјава туженог да се исплата односи само на радове уговорене између тужиоца и сведока у 2004. години. Осим изнетог није логично и животно прихватљиво да тужени након окончања свих радова сачињава рекапитулацију са туженим, а не и са сведоком ВВ за кога је током поступка тврдио да је радове уместо тужиоца извео и при томе изведене радове признаје тужиоцу у вредности од 44.802,18 евра у рекапитулацији и исте пребија са штетом од 25.000,00 евра коју потражује од тужиоца због кашњења са уговореним радовима, при чему у свом исказу тврди да је радове исплатио сведоку ВВ у висини од 17.690,00 евра.

Како су странке раскинуле уговор пре завршетка радова, наручилац, тужени у овој парници је био дужан да плати тужиоцу као извођачу, изведене радове. Полазећи од утврђеног да нема заједничког пописа изведених радова, а рекапитулацију је тужени урадио накнадно када су сви радови завршени, укључујући и оне које је извео ВВ, који је негирао исплату од стране туженог, суд није поклонио веру наводима туженог да је радове у вредности од 17.690 евра исплатио сведоку ВВ, имајући у виду да је несумњиво утврђено да је ВВ све до напуштања градилишта од стране тужиоца децембра 2003. године радио као његов подизвођач и утврђено да је тужени плаћао сведоку ВВ радове изведене у пролеће 2004. године у далеко нижој вредности од 17.690,00 евра, што одговара врсти и обиму радова које је извео именовани сведок у договору са туженим, а без учешћа тужиоца.

До оваквог чињеничног закључка другостепени суд је дошао ценећи изведене доказе у смислу одредбе члана 8. ЗПП, како сваки појединачно, тако и све у њиховој међусобној повезаности, имајући у виду и чињенице које међу парничним странкама нису биле спорне, а које произлазе и из писмених доказа у списима и исказа парничних странака и саслушаних сведока, као и чињенице које је тужени учинио неспорним, а потом преко пуномоћника оспорио. Одредбом члана 230. ЗПП прописано је да се не доказују чињенице које је странка признала пред судом у току парнице, односно чињенице које није оспорила (став 1). Суд ће, узимајући у обзир све околности, да оцени да ли ће да узме за признату или оспорену чињеницу коју је странка прво признала, а после потпуно или делимично оспорила или ограничила признање додавањем других чињеница (став 3). Имајући у виду цитиране одредбе суд није прихватио као истините наводе туженог да ништа не дугује тужиоцу, с обзиром да је на рочишту 12.11.2004. године учинио неспорним обрачун изведених радова који је сам сачинио и потписао маја 2004. године у погледу укупне вредности изведених радова од 44.802,15 евра и да тужилац потражује од наручиоца разлику између укупне вредности изведених радова и исплаћених радова од 17.552,18 евра, те да је на рочишту 02.02.2005. и 28.10.2005. године исту рекапитулацију оспорио.

Из допунског налаза и мишљења Градског завода за вештачење утврђено је да је вредност изведених грађевинско занатских радова и радова на инсталацијама према ценама које су важиле у време извођења радова износи 29.916,92 евра, односно 3.518.528,96 динара према средњем курсу НБС од 4.6.2020. године, а да радови описани на позицијама 28 и 29 изводе у току малтерсања, радови описани на позицијама 57, 59 и 62 су радови на помоћним објектима и изводе се након малтерисања на истим, радови описани на позицијама 56, 65, 66, 67 и 68 су радови на фасади главног објекта и изводе се након малтерисања истог, да је уобичајено да се иста врста радова на свим објектима изводи у истом периоду у фази изградње, ради економичности и да је њихова вредност према ценама које су важиле у време извођења радова износи 5.830,90 евра, односно 685.772,15 динара.

Другостепени суд није прихватио допунски налаз и мишљење Градског завода за вештачење у делу који се односи на укупну вредност изведених радова, код утврђеног да укупна вредност радова између извођача и наручиоца није била спорна међу странкама и да је износила 44.802,18 евра. Прихватио је допунски налаз у делу у коме су стављени у однос радови на позицијама 28, 29, 56, 57, 59, 62, 65, 66, 67 и 68 и укупни изведени радови и утврдио да су радови на посебно исказаним позицијама чине око 1/5 вредности свих изведених радова, односно да је радове у наведеном обиму од

19,49 % извео ВВ, а све преостале радове од 80,51% тужилац који је за извођење радова ангажовао свог брата ВВ, који је радио као његов подизвођач.

Одредба члана 600. Закона о облигационим односима, прописује да се уговором о делу посленик (предузимач, извођач радова) обавезује се да обави одређени посао, као што је израда или оправка неке ствари или извршење неког физичког или интелектуалног рада и сл, а наручилац се обавезује да му за то плати накнаду. Чланом 603. истог закона је прописано да наручилац има право да врши надзор над обављањем посла и даје упутства кад то одговара природи посла, а посленик је дужан да му то омогући. Чланом 607. је прописано да је посленик је дужан извршити дело како је уговорено и по правилима посла (став 1). Он је дужан извршити га за одређено време, а ако оно није одређено, онда за време које је разумно потребно за такве послове (став 2). Он не одговара за задоцњење настало због тога што му наручилац није предао материјал на време или због тога што је тражио измене, или што му није исплатио дужан предујам и уопште за задоцњење настало понашањем наручиоца(став 3). Члан 610. прописује да уколико из уговора или природе посла не произлази што друго, посленик није дужан да посао обави лично (став 1). Посленик и даље одговара наручиоцу за извршење посла и кад посао не обави лично (став 2). Чланом 622. прописује да је наручилац је дужан примити рад извршен према одредбама уговора и правилима посла, а чланом 623. да се накнада одређује уговором, ако није одређена обавезном тарифом или којим другим обавезним актом (став 1).

Начело слободе уговарања предвиђено је као једно од основних начела облигационог права у члану 10. Закона о облигационим односима и утврђује право уговорних страна да слободно уређују облигационе односе, што су парничне странке у конкретном случају и учиниле. Полазећи од слободно изражене воље тужиоца као извођача и туженог као наручиоца који су се сагласили о врсти и вредности изведених радова ближе означених у рекапитулацији из маја 2004. године, коју је сачинио и потписао тужени у вредности од 44.802,18 евра и прихватајући исказ сведока ВВ да су до децембра 2003. године сви радови били завршени, осим кулијеа, асфалта и стаза и да је те радове сведок урадио независно од тужиоца у пролеће 2004. године и делимично исказа тужиоца и туженог, закључио да код неспорног да су тужиоцу исплаћени радови у вредности 27.250 евра и да 1/5 радова, односно 19,49% изведених радова према налазу и мишљењу Градског завода за вештачења чине позиције 28, 29, 56, 57, 59, 62, 65, 66, 67 и 68 које је извео именовани сведок, чија вредност је 8.731,94 евра, другостепени суд је закључио да је тужени у обавези да исплати тужиоцу 8.820,23 евра за изведене радове. Другостепени суд је висину дуга туженог за изведне радове утврдио полазећи од првобитно неспорне, а потом оспорене од стране туженог укупне вредности радова од 44.802,18 евра коју је умањио за 19,49%, односно 8.731,94 евра и утврдио да наведену вредност представљају радови које је извео сведок ВВ, док остали радови које је извео тужилац анагажујући подизвођаче између осталих и ВВ има вредност 36.070,23 евра, који износ је умањио за исплаћених 27.250,00 евра тужиоцу и закључио да преостали дуг туженог износи 8.820,23 евра имајући у виду изведене доказе и цитиране одредбе.

Како је првостепени суд у делу става првог изреке због погрешне примене материјалног права на досуђени износ главног дуга у валути евро досудио законску затезну камату почев од подношења тужбе па до исплате, Апелациони суд у Београду је крећући се у оквиру истакнутог захтева опредељеног на рочишту 08.09.2020. године, обавезао туженог да тужиоцу исплати 8.497,82 евра, са затезном каматом по стопи Европске централне банке почев од 25.6.2004. године као дана подношења тужбе до

24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи предвиђеној Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, имајући у виду да се на новчане обавезе у валути евро плаћала затезна камата по стопи Европске централне банке све до 25.12.2012. године када је ступио на снагу Закон о затезној камати (“Службени гласник РС”, бр. 119/12), који одредбом члана 4. став 1. и 3. прописује стопу затезне камате на износ дуга који гласи на евро и то у динарској противвредности сагласно члану 395. ЗОО.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је након одржане расправе у смислу члана 387. став 1. тачка 6. ЗПП одлучио као у ставу првом и другом изреке, имајући у виду одредбе члана 387. став 3. и 4. ЗПП.

Одлучујући у ставу трећем изреке о трошковима првостепеног и другостепеног поступка, суд је имао у виду да је тужилац делимично успео у спору са 8.497,82 евра и у смислу одредби члана 153, 154. у вези члана 163. ЗПП, му припадају нужни трошкови састава тужбе и четири образложена поднеска у износу од по 11.250,00 динара, заступања на деветнаест одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, приступа на петнаест неодржаних рочишта у износу од по 7.125,00 динара, таксе на првостепену пресуду у износу од 39.240,00 динара, укупно на име трошкова првостепеног поступка 444.615,00 динара. Међутим како су тужиоцу побијаном пресудом досуђени трошкови у висини од 442.125,00 динара које није побијао жалбом, признати су му трошкови првостепеног поступка у тој висини и на име трошкова другостепеног поступка за заступање на два одржана рочишта у износу од по 21.375,00 динара, укупно 42.750,00 динара. Имајући у виду исход спора и делимичан успех тужиоца, обавезан је тужени да тужиоцу исплати целокупне трошкове поступка одмерене у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеном тарифом у укупном износу од 484.875,00 динара динара.

Одлуку у ставу четвртом изреке Апелациони суд у Београду је применом одредбе чл. 153. став 1. и 165. ЗПП имајући у виду да тужени није успео у поступку по правном леку због чега му не припадају трошкови другостепеног поступка.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**